

Vești misionare

Trimestrul 3, 2021

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2021

Cuprins

1. Șlapi și băți.....	3
2. Impactul unei școli misionare.....	4
3. Biblia misterioasă	6
4. Mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru viață	8
5. Rugați-vă neîncetat.....	9
6. I-am cerut lui Dumnezeu 100 de dolari	11
7. „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău”	12
8. Mai bună decât jucăriile	14
9. Puterea unui zâmbet	16
10. Un înger la benzinărie	17
11. Pășind prin credință.....	19
12. Fără resentimente	21
13. O primă zi de școală dificilă	23

Șlapi și bătăi

de Andrew McChesney

Pentru Danay, un băiat de șase ani, totul a părut ciudat când a ajuns în Statele Unite împreună cu tatăl, mama și cei șase frați. Străzile noului oraș în care urmau să locuiască erau pline de mașini. Danay nu văzuse atât de multe mașini în tabăra de refugiați din Thailanda, unde locuise împreună cu familia după ce fugiseră de violențele din țara de baștină, Myanmar. Înainte, familia locuise într-o casă de bambus, fără aer condiționat și fără apă curentă, iar Danay se spălase la râu. Acum totul era la îndemână. Danay l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru noua casă.

Danay a ajuns la școala publică încălțat cu șlapi și profesoara l-a trimis de îndată acasă. Responsabilul de la școală care l-a condus până acasă i-a spus mamei lui unde să găsească magazinul de încălțăminte. Dar niciunul dintre părinții lui nu conducea mașina și nici nu vorbea limba engleză, așa că o rudă l-a dus la magazin pentru a-și cumpăra prima pereche de pantofi. Danay s-a întors la școală în ziua următoare, dar a fost un an foarte greu. Unii copii se comportau urât cu refugiații, și unul dintre frații lui s-a bătut de mai multe ori.

Apoi, familia lui s-a împrietenit cu un adventist de ziua a șaptea, care l-a ajutat pe Danay să se transfere la o școală a bisericii, în clasa a doua. Fondurile pentru burse provenite din darurile Sabatului al trei-sprezecelea au acoperit toate taxele școlare.

Danay era fericit să poată merge la o școală a bisericii, unde colegii erau buni și prietenoși. Mai auzise despre Dumnezeu acasă, de la părinții lui creștini, dar acum citea el însuși Biblia la școală. Dorea să afle mai mult și, pe măsură ce a crescut, s-a alăturat mai multor grupuri de studii biblice.

Credința i-a fost pusă la încercare la vârsta de doisprezece ani. Într-o zi, tatăl lui a căzut chiar lângă casă, lucrând în grădină. Nimeni nu a știut cum să sune la ambulanță, așa că membrii familiei l-au dus

la mașină și apoi au plecat cu el la spital. Danay a fost devastat. În acea noapte s-a tot foit și s-a frământat. Atunci s-a rugat ca niciodată înainte: „Doamne, Te rog, ajută-l pe tata să se recupereze. Dacă își va reveni, eu voi primi botezul și mă voi devota cu totul Ție.”

Trei zile mai târziu, l-a vizitat pe tatăl lui în spital. Bărbatul cândva puternic acum era palid și fragil. Medicul i-a spus că suferise un AVC. Danay a continuat să se roage. Au trecut săptămâni și starea tatălui lui a început să se îmbunătățească treptat. Când a venit acasă, Danay și-a împlinit promisiunea față de Dumnezeu. A primit botezul. Tatăl lui a murit din cauza unui cancer, cinci ani mai târziu, dar Danay, de șaptesprezece ani, a fost bucuros că acesta și-a predat inima lui Isus. „După ce am primit botezul, am început să citesc din Biblie tot mai mult, să mă rog mai mult și să vorbesc cu Dumnezeu mai mult”, spune el. „Cu cât dedicam mai mult timp acestor lucruri, cu atât eram mai fericit. Dumnezeu întotdeauna veghează asupra mea și El întotdeauna va fi lângă mine. Întotdeauna îi sunt recunoscător.”

Darurile din Sabatul al treisprezecelea dintr-un trimestru al anului 2011 au ajutat copiii de refugiați, precum Danay, să învețe la una dintre școlile adventiste din Diviziunea Nord-Americană. O parte din darurile din acest trimestru vor ajuta din nou copiii refugiați să obțină o educație adventistă în America de Nord. Vă mulțumim pentru darurile generoase!

10 iulie

Impactul unei școli misionare

de Diana Fish

Ce impact ar putea avea o școală misionară asupra unei familii?

Shima, care în limba tribului ei, Navajo (un trib indigen american – n.r.), înseamnă „mamă”, a auzit despre școala indiană adventistă Holbrook în urmă cu patruzeci de ani.

Un prieten mai mare decât ea i-a vorbit foarte frumos despre această școală creștină Holbrook, situată în Rezervația Navajo din statul Arizona, SUA. „Școala le oferă o educație excelentă copiilor din familiile Navajo”, a spus el.

Shima i-a înscris aici pe cinci dintre cei șapte copii ai săi.

Fiul ei mai mare a învățat la școala adventistă să sudeze și alte lucrări de prelucrare a metalelor. El a devenit metalurgist.

Al doilea copil al Shimei, o fetiță, a hotărât să meargă la un colegiu adventist, după finalizarea studiilor la Holbrook. Ea a studiat asistența medicală la Pacific Union College din California și, în prezent, lucrează ca asistentă medicală în Rezervația Navajo.

Shima nu i-a trimis la Holbrook și pe cei doi copii mai mici. Ea a hotărât să nu facă acest lucru, deoarece nu a mai fost mulțumită de școală. Una dintre fiicele ei, Nabaa, a avut unele probleme la școală și, în cele din urmă, conducerea școlii a rugat-o să se retragă. Shima s-a simțit rănită când fiicei ei nu i s-a permis să rămână.

Nabaa a avut probleme nu doar la Holbrook, ci la fiecare școală la care a fost. În cele din urmă a terminat școala, a mers la colegiu și a devenit profesoară. Nabaa încă predă și este membră a Bisericii Adventiste și în prezent.

Probabil că Nabaa a iertat școala Holbrook pentru faptul că a dat-o afară, deoarece și-a înscris toți cei trei copii la această școală. Copiii lui Nabaa, care acum sunt adulți, au absolvit Școala Holbrook și se descurcă bine. Una dintre fete este profesoară, iar alta urmează să devină profesoară. Cea de-a treia este soția unui pastor adventist și studiază și ea să devină profesoară.

Ce s-a întâmplat cu cei doi copii mai tineri ai Shimei care nu au frecventat școala Holbrook? Influența adventistă de la Holbrook a pătruns totuși în familia lor și au devenit adventiști. Unul dintre copii predă la o școală adventistă.

Ce impact poate avea o școală misionară asupra unei familii? Școala indiană adventistă de ziua a șaptea Holbrook a avut un impact major asupra familiei Shimei și a multor alora din Rezervația Navajo și din alte locuri.

Vă mulțumim pentru darurile Sabatului al treisprezecelea din urmă cu trei ani, care au dat startul planurilor de a construi o sală de sport și un centru de sănătate numit New Life Center la școala adventistă Holbrook din mijlocul populației amerindiene din Arizona. Darurile voastre din acest trimestru vor ajuta la finalizarea etapei a doua a centrului, etapă în care școala va aborda probleme precum obezitatea, bolile de inimă, diabetul, depresia și suicidul în rândul copiilor și tinerilor amerindieni.

17 iulie

Biblia misterioasă

de Andrew McChesney

Carantina totală din cauza Covid-19 din Johannesburg, cel mai mare oraș din Africa de Sud, l-a îngenuncheat cu totul pe Sandile Khumalo. Carantina națională, printre cele mai restrictive din lume, a zdruncinat din temelii cele trei biserici în care Sandile slujea ca pastor în orașul de 5,5 milioane de locuitori. Restricțiile dure au dus la închiderea parcurilor și s-au interzis joggingul, plimbarea animalelor de companie și chiar comercializarea țigărilor și a alcoolului.

La fel ca mulți alți pastori, Sandile și-a mutat activitatea în mediul online și a transmis live predicile pentru membrii celor trei biserici: Johannesburg Central, Johannesburg CBD și Johannesburg Innercity. Uneori primea mesaje încurajatoare de la oamenii pentru care predicile sale erau o inspirație, dar tânjea să poată face mai mult. El s-a rugat stăruitor ca Dumnezeu să trimită un necredincios care avea nevoie să îl întâlnească pe Isus în timpul pandemiei. Ce s-a întâmplat după aceea a fost o surpriză și pentru el.

Într-o zi, Sandile a primit un mesaj prin aplicația WhatsApp de la un număr necunoscut. Persoana respectivă s-a prezentat ca fiind

Hilton și a trimis o poză cu o Biblie pe care o găsisese într-un maxi-taxi în timp ce mergea la lucru. Acest mijloc de transport în comun este foarte des întâlnit în Johannesburg.

„V-am luat Biblia din taxi”, a scris Hilton.

El a explicat că o deschisese și, găsind numele și informațiile de contact ale lui Sandile pe coperta interioară, a hotărât să îi scrie.

Sandile a studiat poza cu interes. Avea mai multe Biblii, dar pe cea din poză nu o recunoștea. Biblia părea nouă și copertile din piele vișinie sugerau că nu era o Biblie ieftină. Mai mult, Sandile nu mai călătorise cu maxi-taxiul de ani de zile. A verificat mai întâi cu soția și cu ceilalți membri ai familiei și ei i-au confirmat că nu avusese niciodată o astfel de Biblie.

Hilton nu a fost deloc deranjat de faptul că Sandile nu a recunoscut Biblia. El era mai interesat să afle ce spunea aceasta. Nu o citise niciodată și era nerăbdător să înceapă. L-a întrebat pe Sandile dacă era dispus să îl ajute să citească din Biblie. Voia să urmeze niște studii biblice.

În acel moment, Sandile a știut că Dumnezeu îi ascultase rugăciunea de a-i trimite un necredincios care avea nevoie să îl întâlnească pe Isus în timpul pandemiei. Dumnezeu răspunde rugăciunilor în mod miraculos. „Îl laud pe Dumnezeu pentru această ocazie unică de a sluji, ocazie pe care încă nu o pot înțelege”, a spus Sandile. „Sper că întâlnirile noastre să îl conducă pe Hilton să Îl accepte pe Isus Hristos ca Mântuitor personal.”

Această experiență ilustrează o componentă-cheie a planului strategic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea „Eu voi merge”: „Un număr tot mai mare de membri și de biserici locale care să participe la inițiative de evanghelizare în toate zonele urbane cu peste un milion de locuitori, cu obiectivul de implicare totală.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru viață

de Andrew McChesney

Giselle, în vârstă de cincisprezece ani, nu s-a simțit bine când s-a trezit în acea dimineață. Ea s-a rugat înainte de a coborî din pat, lucru pe care îl făcea întotdeauna.

„Doamne, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, în special pentru că sunt în viață”, a fost rugăciunea ei.

Ea îi mulțumește lui Dumnezeu pentru viață în fiecare zi. Ea și familia ei au emigrat din Rwanda ca refugiați în Statele Unite, când ea avea doisprezece ani. În țara ei natală a avut o viață foarte grea: părinții ei încercau din răsuferință să găsească de lucru și hrana lor era foarte puțină. Adesea era înfometată.

După ce s-a rugat, Giselle s-a dat jos din patul din dormitorul de la etaj, din micuța casă a familiei din Georgia, Statele Unite, și, cu mare atenție, a coborât scările. Se simțea foarte slăbită.

– Nu mă simt bine, i-a spus ea mamei ei.

Mama vorbea la telefon, dar și-a întrerupt discuția numai de câț.

– Mergi sus și așază-te din nou în pat, i-a spus mama. Poate te vei simți mai bine.

Giselle s-a întors să urce din nou scările și apoi a căzut la pământ. A auzit-o pe mama strigând-o pe nume, în timp ce se rostogolea pe ultimele trei trepte, după care a căzut pe podeaua tare.

– Giselle! a strigat mama. Ești bine?

Giselle nu a putut să îi răspundă. Nu putea respira, așa că nu putea vorbi.

Mama a închis telefonul și a alergat spre ea.

– Giselle! Giselle! a spus ea.

Giselle încă nu putea răspunde.

Mama i-a pus mâna pe frunte să verifice dacă avea febră. Nu avea. A chemat-o pe sora de nouăsprezece ani a lui Giselle să aducă un ventilator electric pentru a-i face aer.

Aerul răcoros îi făcea bine. A început să respire.

– Ești bine? a întrebat-o mama.

– Acum sunt bine, a răspuns ea.

Mama a vrut să o ducă pe Giselle la spital, dar fata a insistat că se simțea bine. Mama i-a dat să bea niște apă. Mai târziu, Giselle a aflat de la un medic că leșinase din cauză că nu se hrănea corespunzător.

În noaptea de după căderea ei, Giselle s-a rugat înainte de a merge la culcare. Ea se roagă în fiecare seară.

„Doamne”, a spus ea, „Îți mulțumesc pentru această zi și îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi, în special pentru că m-ai ținut în viață.”

Darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta copiii refugiaților, precum Giselle, să obțină o bursă de studii la una dintre școlile adventiste din Diviziunea Nord-Americană. Giselle a primit ajutor financiar din darurile oferite în Sabatul al treisprezecelea dintr-un trimestru al anului 2011 și a studiat la o școală adventistă din Georgia, SUA. Datorită influenței școlii, ea și-a predat inima lui Isus prin botez.

31 iulie

Rugați-vă neîncetat

de Andrew McChesney

Cele două fiice a lui Ning Cing și-au dorit să meargă la o școală adventistă de ziua a șaptea, când au ajuns în Statele Unite ca refugiate din Myanmar.

Lun, de opt ani, a hotărât să se roage la altarul familiar de dimineață și de seară pentru acest lucru. „Te rog, Doamne, ajută-ne!” se ruga ea. „Vrem să mergem la o școală adventistă. Dacă vrei, Tu ne poți ajuta.” Nuam avea doar patru ani și nu era pregătită să meargă la școală, dar acest lucru nu a descurajat-o. „Doamne, Te rog, ajută-ne!” era și rugăciunea ei.

Mama lor, Ning, care le creștea singură, își dorea să aibă și o altă opțiune în afară de școala publică din orașul în care locuiau, în statul Georgia. Dar nu avea bani să o trimită pe Lun la o școală adventistă. Pe lângă aceasta, mai avea și alte probleme. Nu putea vorbi limba engleză. Nu știa să conducă. Nu avea un loc de muncă. Apoi au început durerile de cap. Durerea iradia până în brațul stâng și în partea stângă. A început să nu mai vadă cu ochiul stâng.

Ning a plâns. Cum putea să le poarte de grijă fiicelor ei, cu atât mai mult să le trimită la o școală adventistă? Plângând, a început să citească din Biblie și să se roage. „Doamne, Te rog să răspunzi la rugăciunea mea”, a spus ea. „Fă o minune.”

Încet-încet, durerea a dispărut și și-a recăpătat vederea. Un depozit i-a oferit un loc de muncă și un pastor adventist a dus-o cu mașina la interviul de angajare. După ce s-a angajat, colegii ei o luau de acasă și o duceau înapoi. Apoi a învățat să conducă. Totuși, salariul ei era destul de mic.

Primul an școlar s-a încheiat și Nuam era acum destul de mare ca să înceapă clasa întâi din toamnă. Ambele fete au continuat să se roage. Când a început noul an școlar, amândouă au intrat la o școală publică. Dar au continuat să se roage.

„Doamne, Te rugăm, ajută-ne”, se ruga Lun. „Trimite oameni bogați și generoși care să ne plătească taxele școlare. Vrem să învățăm din Biblie la școală. Vrem să te cunoaștem pe Tine.”

Trecuseră trei săptămâni din anul școlar, când le-a sunat un prieten. Fondurile din darurile strânse în Sabatul al treisprezecelea vor ajuta la achitarea taxei școlare a fetelor la o școală adventistă. „Fetele tale pot începe săptămâna viitoare”, a spus prietenul.

Lun deborda de bucurie. „Îți mulțumesc, Doamne!” a exclamat ea. „Tu poți face totul. Ne-ai ascultat rugăciunile. Doamne, Te iubim. Te lăudăm.”

Nuam a început să plângă. „Chiar este adevărat?” a spus ea. „Dumnezeu chiar a răspuns la rugăciunile noastre?”

În prima zi de școală, cele două surori s-au trezit dimineața devreme, la 5:30. Au așteptat la fereastră, nerăbdătoare, ca să ajungă autobuzul școlar.

„Dumnezeu a fost foarte bun cu mine și cu familia mea”, a spus Ning. „El Se îngrijește de noi și ne iubește foarte mult.”

Vă mulțumim pentru darurile Sabatului al treisprezecelea din 2011, care le-au ajutat pe fiicele lui Ning să meargă la o școală adventistă! Darurile din acest trimestru vor ajuta copiii refugiaților din Diviziunea Nord-Americană să obțină o educație adventistă. Îți mulțumim pentru darurile generoase.

7 august

I-am cerut lui Dumnezeu 100 de dolari

de Andrew McChesney

Roman Cardwell, un elev de optsprezece ani, a înălțat o rugăciune simplă, înainte de a ieși din casa lui din Salem, un oraș din statul Oregon, Statele Unite.

„Doamne, dacă îmi dai 100 de dolari voi cumpăra lucruri pentru oamenii străzii”, s-a rugat el.

Deoarece studiile pentru a deveni sudor îi ocupau tot timpul, Roman nu prea avea bani. Nu a spus nimănui despre rugăciunea lui de dimineață.

Mai târziu, a mers cu mașina la supermarket, a luat un cărucior gol și a început să îl împingă printre rafturi. A găsit o pungă de chifle și le-a pus în căruț. După aceea a luat o cutie de cremă de brânză pe care să o mănânce cu chiflele.

Apoi a privit în jos. Ochii lui s-au mărit de mirare. În căruțul de cumpărături era o bancnotă de 100 de dolari. A clipit și a luat banii. Pe bancnotă era scris cuvântul „Benny.”

„Benny” este oarecum faimos în Salem. Ani de zile cineva cu numele „Benny” a mers prin magazine și a lăsat bancnote de 100 de dolari în cărucioarele de cumpărături și în coșuri sau a pus banii în spatele unor produse de pe rafturi. Binefăcătorul, necunoscut în-

totdeauna, scria pe bani numele „Benny” și se crede că până acum „Benny” a dat peste 50 000 de dolari.

De îndată ce Roman a ieșit din magazin, l-a sunat pe tatăl lui să îi povestească de rugăciunea tainică și de răspunsul neașteptat.

„De ce au cea mai mare nevoie oamenii străzii?” a întrebat Roman. „Acum vreau să merg la cumpărături pentru ei.”

Tatăl lui, Dale Cardwell, a fost cât se poate de fericit. El este pastor la Inside Out Ministries, o biserică adventistă din Salem, care are mai mulți membri fără adăpost decât membri care au o casă.

„În fiecare zi vedem minuni când le slujim celor din găști, celor fără adăpost și celor nevoiași”, a spus el într-un interviu.

El are multe întrebări pentru Dumnezeu cu privire la răspunsul remarcabil la rugăciunea fiului său: Cine a pus banii în cărucior? De ce a fost ales căruciorul lui Roman? I-a spus Dumnezeu lui „Benny” despre rugăciune? Dacă Roman ar fi cerut 1 000 de dolari? Cum ar fi dacă toți am înălța o astfel de rugăciune altruistă către Dumnezeu?

Iacov 4:2,3 spune așa: „... Nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre.”

În timp ce Roman și tatăl lui ajută persoanele marginalizate din Salem, o parte din darul Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru va ajuta grupurile marginalizate – refugiații – din Diviziunea Nord-Americană. Și tu poți fi un „Benny” și poți aduce o contribuție generoasă.

14 august

„Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău”

de Jessica Cebuhar Atwell

Fiul meu de șase ani, Asher, m-a abordat în casa noastră din Bangkok, Thailanda:

– Mamă, vreau să le dau oamenilor pliante, a spus el.

După câteva întrebări, mi-am dat seama că el dorea să împartă un pliant mic, în limba thailandeză, numit „O scrisoare de dragoste din partea lui Isus”. Inima mea s-a umplut de bucurie când mi-am dat seama că băiețelul meu dorea să le spună și altora despre dragostea lui pentru Isus. Dar vinerea nu părea cea mai bună zi. Pandemia de Covid-19 îi ținea pe oameni în case. Mai mult, eu mă pregăteam pentru Sabat.

La devoționalul personal de dimineață, mi-am amintit de rugămintea lui Asher și am simțit îndemnul să mergem să împărțim pliante. Dar nu am mers.

În acea după-amiază și seara am urmărit o predică împreună cu un prieten. Predicatorul și-a încheiat predica folosind, drept apel, un citat din Ellen White: „Ca popor care credem în apropiata revenire a lui Hristos, noi avem de dus o solie: «Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău» (Amos 4:12).” Citatul era din *Slujitorii Evangheliei*, p. 52. „Exact asta vreau să le spun conaționaliilor mei!” m-am gândit eu.

Duminică dimineața am deschis aplicația cu scrierile sorei White și am citit devoționalul pentru acea zi. Care credeți că a fost mesajul? Un pasaj care includea Amos 4:12: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău.” Mi-a pătruns până în inimă.

La micul dejun, Asher m-a privit stăruitor. Îi promisesem că va împărți pliante indiferent de circumstanțe. După ce a învățat pe de rost Amos 4:12 în thailandeză, am pornit la drum.

Eu și soțul meu, Brian, trebuia să livrăm niște pâine proaspătă de la o brutărie la centrul urban de influență la deschiderea căruia am contribuit și noi, după ce ne-am mutat aici venind din Washington, în 2014. De obicei, Asher se plimba cu bicicleta în timp ce noi făceam livrările, dar ne-a anunțat că acum era prea ocupat.

„Voi merge și voi împărți toate aceste pliante”, a spus Asher.

Am pornit pe jos spre vecinul de la un kilometru și jumătate care comandase pâine. Asher mergea la toți cei pe care îi zărea. „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău!” a exclamat el în thai-

landeză, oferindu-le pliante trecătorilor. În ciuda temerilor legate de Covid-19, nimeni nu l-a refuzat pe băiețelul perseverent.

Două ore mai târziu, când ne-am întors acasă, era plin de bucurie. Împărțise o sută de pliante. „Vreau să fac acest lucru în fiecare zi!” a declarat el zâmbind.

Dumnezeu cu adevărat dorește ca orașul Bangkok – și oamenii din alte orașe mari din lume – să fie pregătiți. „Ca popor care credem în apropiata revenire a lui Hristos, noi avem de dus o solie: «Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău.»”

Această experiență ilustrează o componentă-cheie a planului strategic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea „Eu voi merge”: „Un număr tot mai mare de membri și de biserici locale care să participe la inițiative de evanghelizare în toate zonele urbane cu peste un milion de locuitori, cu obiectivul de implicare totală.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

21 august

Mai bună decât jucăriile

de Andrew McChesney

Într-o zi de luni, câțiva prieteni s-au adunat în jurul lui Mariah, la școală.

- Ce faci după cursuri? a întrebat cineva.
- Putem veni la tine acasă să ne jucăm? a adăugat altcineva.

Mariah a dat din cap:

- Am atât de multe de făcut astăzi, a spus ea.

Mariah, în vârstă de nouă ani, era o fetiță ocupată din Pond Inlet, un orașel situat pe o insulă izolată din arcticul canadian. În fiecare zi lucrătoare mergea la școală și apoi își făcea temele. De asemenea, își

ajuta părinții la treburile casnice. În Sabat, familia ei citea din Biblie și urmărea predici online de acasă.

Dar prietenii lui Mariah își doreau foarte mult să se joace cu ea. Marți s-au adunat din nou în jurul ei; la fel și joi, și vineri.

– Dar când putem veni la tine acasă să ne jucăm? a întrebat o prietenă.

– Ce zici de sâmbătă? a spus altcineva. Nu se poate să nu fii liberă sâmbătă.

Ochii lui Mariah s-au deschis larg. Sâmbăta avea timp liber.

– Puteți veni la mine acasă sâmbătă, să studiem Biblia împreună, le-a spus ea.

Prietenii ei erau confuzi. Nu citiseră niciodată din Biblie, dar doreau să petreacă timp alături de Mariah, așa că au fost de acord să meargă la ea sâmbăta.

În Sabat au venit câțiva prieteni la casa lui Mariah. În timp ce ea citea din Biblie, ei păreau foarte nedumeriți. Nu mai auziseră niciodată de Dumnezeu din Biblie. Din nou au părut nedumeriți când tatăl lui Mariah a pus o predică online. Nu mai auziseră niciodată vreo predică și nu au înțeles ce spusese pastorul adventist. După aceea, ei au rugat-o pe Mariah să le explice.

– Ce a vrut să spună când a afirmat asta? a întrebat unul dintre ei.

– Sau la ce s-a referit când a spus așa? a mai spus altul.

Mariah a încercat să le explice predica și să o simplifice. Când a terminat, prietenii ei păreau să înțeleagă ce încerca să le transmită.

Lunea, la școală, alți colegi i-au întrebat pe prietenii lui Mariah ce făcuseră la ea acasă sâmbăta.

– Am citit din Biblie despre Dumnezeu, a spus unul dintre ei.

– Și am urmărit o predică interesantă, a spus altul.

Nici colegii de clasă nu mai citiseră din Biblie și nici nu ascultaseră vreo predică, așa că au vrut să afle mai multe. Prietenii lui Mariah le-au explicat ce aflaseră ei. Mariah zâmbea în timp ce-i asculta. Se simțise bine. Fusesse mult mai bine decât să se joace cu jucăriile. De atunci, i-a primit pe colegii ei acasă la ea în fiecare Sabat.

O parte din darul Sabatului al treisprezecelea va ajuta la deschiderea unei biserici și a unui centru comunitar pentru răspândirea Evangheliei în teritoriul canadian Nunavut, unde locuiește Mariah. Vă mulțumim pentru darurile generoase!

28 august

Puterea unui zâmbet

de Dale Wolcott

Biserica adventistă de Ziua a Șaptea Chinle nu era situată chiar în cel mai bun loc din Rezervația Navajo, din Arizona, SUA.

Ca pastor, eu locuiam într-o rulotă de lângă clădirea bisericii. Mai mulți vecini respectabili, inclusiv un ofițer de poliție Navajo Nation, locuiau în rulotele din apropiere. Dar una dintre case era considerată „reședința drogurilor” din acel loc. Curtea neîngrijită și fluxul continuu de persoane și de mașini necunoscute păreau să adeverească reputația de furnizor de băuturi ilegale și de alte substanțe a proprietarului.

Comitetul bisericii a analizat cum se putea să interacționăm mai bine cu acești vecini. Ne-am rugat pentru ei și chiar i-am vizitat, rugându-ne împreună cu ei și oferindu-le literatură și invitații la evenimentele bisericii. Copiii familiei au participat ocazional la programele pentru copii. Dar nu am văzut deloc rezultate. Apoi a venit pandemia Covid-19. Biserica a fost închisă și întâlnirile publice s-au ținut prin telefon. Deși biserica are acces la internet, multe familii de aici nu au internet acasă.

Într-o zi, Catherine a intrat în curte cu un zâmbet mare pe față. Voia să îmi ceară scuze pentru că lipsise de la întâlnirea de rugăciune prin telefon de la mijlocul săptămânii pentru că, împreună cu soțul ei și cu cele două fiice ale lor, Katelyn (unsprezece ani) și Kallie (nouă ani), organizase o altă întâlnire de rugăciune lângă un pârau.

– Ah, și i-am dus și pe copiii vecinilor cu noi, a spus Catherine.

– Pe care? am întrebat eu curios.

– Chiar vecinii de lângă voi, a răspuns ea arătând cu degetul spre infama „casă de droguri”.

Surprins, am întrebat-o pe Catherine cum a reușit să îi invite pe copii.

Catherine a zâmbit bucuroasă:

– Sora lor mai mare a observat cât de fericite par să fie fetele noastre în fiecare zi când trec pe lângă casa lor, pe drum spre biserică pentru a-și face temele, a spus ea.

De obicei, fetele locuiau la Școala indiană adventistă de ziua a șaptea Holbrook, la 90 de minute de mers cu mașina, dar au fost trimise acasă din cauza pandemiei. Deoarece familia nu avea conexiune la internet, fetele studiau la biserică.

– Sora mai mare a vrut să știe de ce Katelyn și Kallie zâmbeau în loc să fie triste, ca surorile ei mai mici. Mai voia să știe de ce Katelyn și Kallie întotdeauna cântau. Așa că le-am invitat la închinarea de seară, a spus Catherine.

– Cum a fost? am întrebat eu.

– Când am terminat, m-au întrebat dacă mai putem repeta și ziua următoare, a răspuns ea. Copiii mei au fost atinși de Dumnezeu și ceilalți pot observa acest lucru.

O parte din darurile din Sabatul al treisprezecelea vor ajuta Școala indiană adventistă Holbrook. Vă mulțumim pentru darurile generoase.

4 septembrie

Un înger la benzinărie

de Terri Saelee

Lamphai Sihavong privea uimită labirintul de șosele din jurul și de deasupra ei în orașul Chicago, SUA. Habar nu avea cum să își găsească soțul. S-a uitat la cei patru copii din mașină și se întreba ce să facă.

Cei doi soți ajunseseră în Statele Unite ca refugiați dintr-o țară din sudul Asiei, Laos, și acum mergeau cu mașina împreună cu cei șase copii ai lor în căutarea unui loc de muncă. Plecând din Sacramento, California, familia a parcurs mai întâi 2 200 de kilometri până la Grand Island, Nebraska, unde auziseră că erau locuri de muncă la o fabrică. Dar când au ajuns, au aflat că locurile erau deja ocupate. Apoi au auzit de alte locuri de muncă în Holland, Michigan, la 1 200 kilometri depărtare. Familia a început călătoria de douăsprezece ore până în Michigan. Soțul lui Lamphai mergea înainte, conducând camionul în care era tot ce aveau și doi dintre copii. Ea era în spate cu ceilalți patru copii în mașină.

Totul a mers bine până la Chicago. Lamphai a încercat să stea aproape de soțul ei, dar a rămas blocată în traficul infernal și nu a mai zărit mașina acestuia. Copleșită de labirintul de șosele, ea a oprit la o benzinărie. Nici ea și nici soțul ei nu aveau telefoane mobile. Nu avea cum să îl contacteze și nici nu știa cum să ajungă la destinație. Singura ei speranță era Dumnezeu. A fost bucuroasă când misionarii le-au vizitat tabăra de refugiați din Thailanda pentru a le vorbi despre Dumnezeu. Împreună, ea și cei patru copii s-au rugat stăruitor la Dumnezeu să îi ajute.

Când și-au deschis ochii, au văzut un bărbat plăcut la înfățișare care venea spre ei.

– Să ghicesc, a spus el: Îl cauți cumva pe soțul tău, Veuy?

– Da! a răspuns Lamphai surprinsă.

Se întreba cum de acel străin știa numele soțului ei.

– Urcă în mașină și urmează-mă! i-a spus bărbatul. Te voi ajuta să îl găsești.

Lamphai a mers în spatele lui până la șosea și apoi, dintr-un labirint de șosele, dintr-odată a zărit camionul soțului ei. Foarte recunoscătoare, ea și copiii s-au întors pentru a-i face cu mâna străinului, în semn de mulțumire, dar acesta dispăruse.

Familia a ajuns în siguranță în Michigan, unde Veuy și Lamphai și-au găsit de lucru și au început să frecventeze Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Holland. Curând, au invitat și niște prieteni Lao să li se

alături și biserica le-a pus la dispoziție o încăpere unde să se închine în limba lor. În prezent, grupul are propria biserică în care Lamphai le vorbește oamenilor despre Dumnezeu, care și-a trimis un înger la benzinărie.

În Diviziunea Nord-Americană au fost înființate mai multe biserici Lao ca urmare a darurilor strânse în Sabatul al treisprezecelea din anul dintre trimestrele anului 2011. Prin darurile din acest trimestru vei susține pastorii și vei oferi resurse grupurilor precum cel al lui Lamphai.

11 septembrie

Pășind prin credință

de Terri Saelee

Cineva i-a spus tatălui despre Isus în Irak. Tata s-a îndrăgostit de Isus și s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Totuși, mama a hotărât să nu renunțe la religia ei tradițională.

După ceva timp, viața a devenit tot mai grea în Irak pentru familie. Tata, temându-se pentru siguranța mamei și a celor două fiice minore, a mutat familia ca refugiați în Statele Unite.

În California, tata și mama și-au trimis fiicele la o școală publică. Dar tata se ruga ca fetele lui să poată studia la o școală adventistă. El nu avea bani să plătească taxele la școala bisericii și, chiar dacă ar fi avut, nu știa niciun adventist care să îl îndrume spre o școală adventistă. Într-o zi, tata a vizitat o bancă de alimente care distribuia hrană familiilor nevoiașe. Așteptând să primească pachetele, tata a început să stea de vorbă cu un voluntar și a aflat că banca de alimente era organizată și condusă de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, care, din întâmplare, avea și o școală.

Tata și mama economiseră cu grijă bani ca să își poată relua studiile, astfel încât să poată obține slujbe mai bune și să își întrețină familia. Totuși, au hotărât să folosească banii lor prețioși pentru a plăti taxele fetelor.

La scurtă vreme după aceea, tata împreună cu mama și cu fiicele lor, de nouă și unsprezece ani, au ajuns la școala bisericii. Ai intrat în biroul directoarei cu fețele radiind, așteptând informații despre ce trebuiau să facă în continuare.

Directoarea și pastorul bisericii, așezați în fața lor, s-au uitat unul la celălalt și apoi s-au uitat la tata, la mama și la fete. Nerăbdarea de pe fețele părinților și ale fetelor apăsa greu asupra inimii celor doi, pentru că banii economisiți de tata și de mama nu erau suficienți.

– Ne dorim foarte mult ca fetele dumneavoastră să studieze aici, a spus directoarea. Dar, din nefericire, banii dumneavoastră nu sunt suficienți pentru a acoperi taxele.

Directoarea a făcut o scurtă pauză și a privit din nou la pastor. În ochii lui a citit compasiune și a simțit îndemnul să continue.

– Vom înscrie fetele la școală, a spus ea. Haideti să pășim prin credință.

Cei patru adulți și cele două fete au îngenunchat pe podea și și-au plecat capul.

– Doamne, avem nevoie de ajutorul Tău, s-a rugat pastorul. Te rugăm să ne oferi banii necesari pentru educația acestor două fete prețioase.

La scurtă vreme după ce familia a plecat, telefonul directoarei a sunat. Era coordonatoarea departamentului pentru refugiații și imigranții adventiști din Diviziunea America de Nord a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ea o sunase pe directoare să o anunțe că avea bani pentru taxele școlare ale copiilor refugiați. Banii, spunea ea, proveneau din darurile Sabatului al treisprezecelea din 2011.

Directoarei nu îi venea să creadă. De îndată l-a sunat pe tata și l-a anunțat că se găsiseră bani pentru taxele școlare ale fetelor.

– Știam că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor! a exclamat tatăl.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajunge din nou la refugiații din Diviziunea Nord-Americană. Dumnezeu să folosească darurile dumneavoastră pentru a răspunde la astfel de rugăciuni. Imaginați-vă că vă veți întâlni cândva în cer cu cineva care a aflat mai mult despre Dumnezeu și a hotărât să Îi slujească datorită faptului că ați dăruit.

18 septembrie

Fără resentimente

de Terri Saelee

Imaginează-ți că ești un băiat de șapte ani care fuge în junglă pentru a-și scăpa viața. Așa a fost viața lui Jimmy Shwe în Myanmar, o țară din sud-estul Asiei.

În tânărul Jimmy au luat naștere resentimente puternice față de autorități, din cauza experiențelor trăite acolo. La un moment dat, pierdut în junglă, a crezut că va muri. Atunci a hotărât că, dacă va supraviețui, va face rost de arme pentru a se răzbuna.

După doi ani de separare, Jimmy și-a găsit tatăl într-o tabără de refugiați din Thailanda. Dar tatăl lui nu a fost de acord cu planul lui Jimmy, spunându-i că nu îl va ajuta să lupte. În schimb, el l-a sfătuit pe Jimmy să devină pastor.

Nu i-a fost ușor lui Jimmy să renunțe la mânie și la resentimentele puternice, dar a observat pacea și bucuria tatălui său, care frecventa o biserică adventistă de ziua a șaptea din tabăra de refugiați. El a citit în Biblie despre bătălia dintre Hristos și Satana. Atunci și-a dat seama că tatăl lui avea dreptate și a luat hotărârea să ierte.

Jimmy a devenit pastor și mai târziu s-a stabilit în Statele Unite. Nu după multă vreme, a descoperit că multe familii de refugiați pe care le întâlnise în taberele de refugiați din Thailanda erau acum răspândi-

te prin America de Nord. Conaționali lui încercau să găsească biserici, dar nu cunoșteau suficient de bine limba engleză încât să înțeleagă mesajele sau să participe la serviciile de închinare. Mulți s-au descurajat. Jimmy își dorea foarte mult să îi viziteze și să-i încurajeze în credință. El dorea să îi ajute să organizeze grupe mici, astfel încât să se poată închina în limba lor maternă.

Cu multă rugăciune, Jimmy a înființat trei biserici. Însă lucrând cu normă întreagă pentru a-și susține familia, el nu avea timpul sau resursele necesare pentru a călători ca să îi mai ajute pe cei două mii de refugiați Karen răspândiți pe tot continentul american.

„Dar Dumnezeu îmi știa inima și nevoile”, a spus Jimmy, acum pastor în Conferința Carolina și plantator-consultant de biserici Karen pentru departamentul refugiaților și al imigranților adventiști al Diviziunii Nord-Americane. „Dumnezeu ne-a călăuzit în tot acest timp și El deja avea un plan.”

O colectă din Sabatul al treisprezecelea din 2011 a fost pentru a strânge fonduri destinate refugiaților din America de Nord. Fondurile i-au permis lui Jimmy să viziteze familiile de refugiați răspândite în Statele Unite și Canada, ajutându-i să organizeze biserici în limba lor și să slujească în mijlocul comunităților în care se așezaseră. Prin lucrarea sa, în ultimii zece ani au fost înființate cizeci și cinci de biserici Karen pe întreg continentul.

Toate acestea au fost posibile datorită membrilor bisericii, lui Jimmy și altora ca el care l-au permis lui Dumnezeu să înlocuiască resentimentele cu dragostea.

În acest trimestru, darurile voastre din Sabatul al treisprezecelea vor ajuta din nou la răspândirea Evangheliei în rândul refugiaților din Diviziunea America de Nord. Vă mulțumim pentru că plănuți să fiți generoși în darurile voastre!

25 septembrie

O primă zi de școală dificilă

de Andrew McChesney

Prima zi de școală pentru Niang Muang a fost grea. Ba chiar foarte grea.

Fetița de nouă ani venise din Myanmar în Statele Unite cu doar o lună înainte. Părinții ei erau refugiați. Ea nu vorbea limba engleză și nu avea niciun prieten.

– Bună! Cum te cheamă? a întrebat-o o femeie.

Niang a dat din cap.

– Nu, a spus ea.

– Ah, a exclamat fata confuză. De unde ești?

Niang a dat din nou din cap.

– Nu, a spus ea.

Niang nu dorea să fie nepoliticoasă. Pur și simplu nu înțelegea.

Deoarece nu cunoștea limba engleză, ea stătea tăcută la ore. La prânz a mers împreună cu ceilalți copii la cantină și s-a uitat la mâncarea care le era servită. Nachos cu brânză și carne de vită. Minipizza. Aripioare de pui. Mâncarea i se părea foarte ciudată. Ea era obișnuită să mănânce frunze de muștar, frunze de cartofi, măcriș de baltă, fasole roșie și linte roșie.

După ce a gustat mâncarea, s-a întors în clasă și a stat tăcută până la finalul zilei. Când a ajuns acasă, s-a rugat pentru ajutor. „Doamne, Te rog, ajută-mă să supraviețuiesc unei alte zile la școală”, a spus ea. Clasa a patra a fost dificilă, dar în clasa a cincea a fost mai ușor. A început să vorbească limba engleză și să își facă prieteni.

– Cum te cheamă? a întrebat-o o fată.

– Numele meu este Niang, a răspuns ea zâmbind.

– Ah, de unde ești? a spus fata.

– Sunt din Burma, care se mai numește Myanmar, a spus Niang.

Fata a dat din cap. Auzise de această țară. Alți câțiva copii de refugiați din Myanmar studiaseră la școala lor.

– Bine, a spus ea. Vrei să te joci?

Niang era fericită. Începea să se integreze. În clasa a șaptea, a fost și mai fericită. A reușit să se transfere de la o școală publică la o școală adventistă de ziua a șaptea cu ajutorul banilor din darurile Sabatului al treisprezecelea din 2011 destinați refugiaților din Diviziunea Nord-Americană.

Niang l-a mulțumit lui Dumnezeu în rugăciunile ei zilnice. „Doamne, îți mulțumesc din inimă că m-ai ajutat să învăț această limbă nouă și îți mulțumesc că mi-ai purtat de grijă”, s-a rugat ea.

O parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta mai mulți copii refugiați precum Niang să studieze la școli adventiste. Niang are acum douăzeci și unu de ani și studiază să devină medic misionar.